

Două dorințe ale lui Hristos pentru ai Săi

Două dorințe ale lui Hristos pentru ai Săi

La sfârșitul capitolului 17 al Evangheliei după Ioan găsim două dorințe de o frumusețe aparte, atât în ele însele, cât și prin legătura dintre ele. Una se află în versetul 24, iar cealaltă în versetul 26. În prima, Domnul Își exprimă dorința cu privire la cei ai Săi, ca ei să poată fi cu El, acolo unde El este, însă trebuie remarcat motivul: „ca să privească gloria Mea pe care Mi-ai dat-o Tu”. Privind în viitor, spre binecuvântarea de a fi cu Hristos, nu ne gândim noi adesea doar la care va fi partea noastră în această binecuvântare? Însă întotdeauna vom descoperi că cea mai prețioasă binecuvântare a noastră este legată de gloria lui Hristos. Această glorie, când este bine înțeleasă, oferă o reală lărgire a inimii. Domnul tocmai spusese: „Eu le-am dat gloria pe care Mi-ai dat-o Tu” (vers. 22), dar El nu S-a oprit aici. Nu este suficient pentru Hristos (oricât de mareț ni s-ar părea acest lucru) ca noi să avem parte doar de gloria Lui ca Om, glorie pe care El a câștigat-o și pe care Tatăl I-a dat-o Lui. Și nici pentru inima care-L cunoaște pe Hristos nu este suficient să contemple doar această glorie a Lui ca Om. Inima celui credincios dorește mai mult decât să fie făcută părtașă acestei glorii personale a Domnului, pe care El nu o poate împărți cu nimeni. Este oare puțin lucru să-L vezi pe El lucrând în plinătatea puterii Lui, supunându-Și toate lucrurile, domnind peste toate lucrurile, împărțind pacea și binecuvântând cu binecuvântări veșnice, iar la sfârșit primind gloria și onoarea care se cuvin Numelui Său? El contează pe afecțiunile inimilor noastre în privința aceasta.

Ba chiar mai mult, gloria în care El ne va așeza pe noi va fi doar fereastra prin care vom putea privi gloria dată Lui potrivit cu dragostea Tatălui, glorie pe care El o avea înainte de a fi lumea și glorie în care ne vom găsi și noi plăcerea. El trebuie să aibă primul loc în toate lucrurile; și așa va fi în ziua gloriei.

În Apocalipsa 5, bătrânii, fără îndoială, ocupă locul cel mai apropiat de Domnul în această scenă, dar nu propria lor glorie o celebrează ei, ci pe cea a Lui. Înțelegem deci că, indiferent de cât de aproape ne-ar aduce harul și oricât de binecuvântați am fi împreună cu Hristos și în Hristos, noi nu suntem niciodată la același nivel cu El. Din contră, apropierea noastră de El este aici motivată de posibilitatea de a vedea gloria Lui. Într-adevăr, aceasta este o binecuvântare suplimentară și o mărturie a harului care a făcut ca ființe nevrednice și slabe ca noi să fie potrivite pentru a se bucura de o astfel de privesc. Glorificați cu Hristos și aproape de El, vom avea parte de inexprimabila plăcere să-L privim strălucind deasupra noii creații, potrivit cu sfaturile dragostei Tatălui, ca soarele pe cerul zilei celei fără de sfârșit. În acea zi, El va fi Obiectul privirilor, așa cum astăzi este Obiectul credinței.

Doresc să ofer o mică explicație despre felul în care Domnul folosește cuvântul „glorie”. Suntem familiarizați cu cuvintele Lui: „Eu Te-am glorificat pe pământ”. Însă se va întâmpla același lucru și în glorie? Ascultați cuvintele Lui: „Tată, a venit ceasul! Glorifică-L pe Fiul Tău, ca și Fiul Tău să Te glorifice pe Tine”. El nu S-a gândit la Sine Însuși și nu a dorit nimic separat de Tatăl. Chiar și în privința acelora care sunt obiecte ale iubirii Sale, El nu Își manifesta puterea sa separat de Tatăl. Ce lecție pentru noi! Cât de adesea, în timpuri de prosperitate, suntem predispuși să alegem drumul independenței! Însă Domnul Isus, chiar și atunci când va sta pe tronul gloriei, va manifesta aceeași atitudine pe care a arătat-o când era pe pământ, căutând doar gloria Tatălui întotdeauna! Fie ca noi să învățăm de la El!